

In odkuril jo je k sosedovim.

„Minka, kuku — kuku! Vidiš, da vem ...“

In potem sta se zmenila nekaj prav resnega in važnega — — —

* * *

Tisti dan popoldne je peljala Mimica Jožka za roko k učiteljevim. Boječe sta se vstopila pred vrata in čakala, kdaj se jima odpro.

„Minka, jaz bom potrkal — čem?“

„Če znaš, kakor se mora, pa daj no!“

„Kako, daj ti; ti znaš bolje. Prav na lahko, da se ne bo preveč slišalo!“
A treba ni bilo nobenemu. Gospod učitelj jima odpró sami.

„Kaj pa vidva — kaj?“

„Gospod učitelj, Minka mi je pravila, da imate kuk — kukuc — —“

„A, — a, kukavico bi rada slišala in videla tudi, se-ve! No pa pridita bližje, prijateljčka moja!“

Jožek je potegnil Mimico, ki je bila boječa in sramežljiva deklica, za seboj, in stopala sta za učiteljem.

Bili so v sobi. Jožku so se svetile oči, kakor mlademu mucku, in obračal jih je na vse strani, kje bi zagledal kako tičnico. Pa tudi Mimica je bila precej razočarana; zaman — tičnice v tej sobi ni bilo ...

Gospod učitelj pa so pristopili k stenski uri in na strani nekaj izprožili ...

Drrrrrrrr — dr — dr — — — kuku, kuku, kuku ...

„Jeej, kje jo pa imate?“ sta vzkliknila istočasno oba.

„Kakšna pa je — kakšna pa je?“

Kuku, kuku — — —

Stala sta, kakor ukopana, gospod učitelj so se jima pa šegavo smejali.

„To je taka ura, ljuba moja, nič drugega, kakor ura.“ In pokazali so jima jo prav pod nos ...

„Čudno, čudno — pa sem vedno mislil, da živé kukavice po gozdih,“ je pritaknil Jožek.

„Hm — — hehe, Jožek, ti si junaček — — —“

Vrabec in golob.

Deček je vjel vrabca in zapazil nato na strehi goloba. „Ta je boljši“, si je mislil, izpustil vrabca ter splezal na streho, da bi vjel goloba. Ta pa ga ni počakal, ampak je odletel. In deček je žalostno sedel na strehi brez vrabca in goloba ter rekel sam pri sebi: „Boljši je vrabec v roki, kakor golob na strehi.“

Poslov. — c —.

